

צוחק אחרון

יורם ביכונ' סק' מי ש' היה החשוד הראשון ברצח רחל הלר. זוכה להלוויה עם הרשעתו של ברנס.

(המשך מעמוד 23)

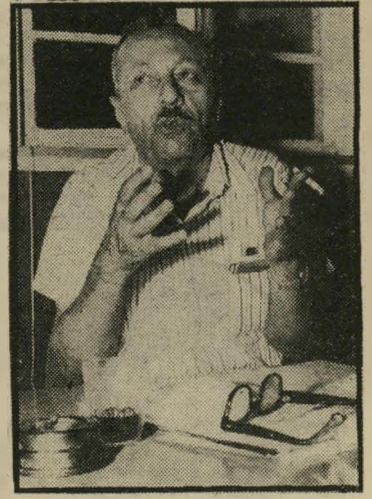
החלו לצעוק, להכות סביבם בעיוורון ולקלל את המדינה, חוקיה והצדק שלה.

יחסי-הציבור של ביכונסקי

כאשר מצא שומר רכוב על סוס של חברת קייט ושייט בקיסריה, בבוקרו של היום הרביעי, ה-23 באוקטובר 1974, גופת צעירה עירומה בחולות קיסריה, הוא לא ידע כי בכך פתח את אחד מסיפורי הרצח המסעירים ביותר בתולדות מדינת ישראל.

למרות שבשנים האחרונות משופעת ה'מדינה במיקרי-רצח — שרבים מהם לא נפתרו כלל — הפכה פרשת רחל הלר מפורסמת ומעוררת-סקרנות, בעיקר בגלל שלוש סיבות:

- רחל הלר היתה חיילת שנהגה לניסוע בטרמפים, והתשד הראשון היה שהיא נרצחה תוך כדי נסיעה בטרמפ — סברה שעוררה סיוסיליללה אצל מרבית האימרות בארץ.
- אישיותה של רחל, צעירה שאהבה גברים ותענוגות, והיומן המפורסם שלה אשר כל מי שקרא בו הסמיק מבושה, הרי סיפן את הצבע הפיקנט הדרוש לפרשה מסוג זה.
- אישיותם של שאר גיבורי הפרשה, וכישלונותיה הרצופים של המישטרה, עד

הראשון

ראש צוות-החקירה הראשון חנא חדד, שפרש ממנה בגלל הכיוון הביטחוני שקיבלה ר' משום שלא האמין באשמת ביכונסקי.

שהצליחה להביא לדין ולהרשיע את עמוס ברנס.

גיבורה הראשון של הפרשה היה יורם ביכונסקי, נכה צה"ל, חברה של רחל הלר. בלילה שבו גילו את גופתה של רחל, היה כבר ביכונסקי, צעיר המודע לחשיבות יחסי-הציבור והעיתונות — לגיבור. הוא

הפך דובריה של המישטרה, גילה טפה וכיסה טפחיים. הוא סיפק את תמונתה של רחל לעיתונות, התנדב לעזור לראש צוות-החקירה שמונה לחקור בפרשת הר' צה, סגן ניצב חנא חדד, הרבה מעל ומעבר למה שהתבקש.

אולם גם לעיתונאים וגם לצוות-החקירה היה ברור, כי יורם מסתיר הרבה יותר מכפי שהוא מוכן לגלות. באותו שלב עדיין לא העלה איש בדעתו כי יורם עצמו ייח' שד ברצה. קשה היה להאמין כי אפשר לחשוף בחברה האוהב והמסור של רחל, כאילו הוא רוצחה.

אולם אט-אט החלו מתגלים פרטים נוס' פים. לפתע נזכרו אנשים כי רחל, צעירה יפהפייה, בת תערובת של אם טריפוליי-טאית ואב רוסי, אהבה גברים רבים — לא רק את יורם. ציוותו של החוקר חנא חדד, בחפשו אחרי חשודים אפשריים, הגיע אל ידידים רבים של רחל, קרא את יומנה האישי וגילה כי היו לה ידידים-גברים בכל רחבי הארץ, וחוויות מיניות אשר מרבית בנות-גילה עדיין לא חלמו עליהן.

הרמזים בדבר היחסים הקרובים בין יורם ביכונסקי לבין אחותה של רחל, דליה, שהיתה אז בת 16, תלמידת תיכון בתל-אביב, הוסיפו אף הם שמן לפיקנ' טרייה של פרשת הרצח.

מייד אחרי הרצח יצאה מישפחתה של רחל, בעידודו של יורם, בהאשמות חרי' פות כנגד שילטונות צה"ל. האב יעקב הלר, פועל פשוט בחברת תרמאוויל והאם דינה הלר, עוזרת-בית בבתי-עשירים, טע' נו: "צה"ל אשם במות בתנו", בהאשימם את מפקדי ומפקדות בית רוטנברג, הבטיס הצבאי בחיפה שבו עברה רחל באותה עת קורס למורות-חיילות לחקלאות — בהז' נחה, חוסר-שמירה ואי-אכפתיות לגורל פיקודותיהן.

בהכרזה זו הפכו בני מישפחת הלר את רצח בתם נושא-החקירה ראשון-במעלה, ומיקדו את התעניינות הציבור סביבו. כאשר גילה חנא חדד כי ביכונסקי ורחל היו פעילי אירגונים שמאלניים קיצוניים כאוואנגארד, מצפן וספארטאקוס, נכנס שירות-הביטחון-הכללי לתמונת חקירת פרשת הרצח. כריבכד יצא חדד מהחקירה.

השני

ראש צוות-החקירה השני, אברהם צמרת, היה בטוח

כי ביכונסקי הוא הרוצח, והודה מהחקירה לאחר שהתברר כי ביכונסקי חף-משפט.

היו לו שתי סיבות לכך: בלחץ שירותי הביטחון כוונה החקירה לעברו של בני כונסקי, ואילו חדד מחק את ביכונסקי, לאחר שיתות ארוכות עימו, מרשימת ה' חשודים. הסיבה השנייה היתה העובדה שחדד הוא ערבי, ולא היה לו נוה-להג' שיק לחקור בפרשה, לאחר שקיבלה כיוון ביטחוני.

אחת מחברותיה של רחל, מלי מיורחי, שהיתה שותפה לרחל ביחסים אינטימיים עם ביכונסקי ובהשתתפות בפעילות הפרי ליטית שלהם, נעצרה. ליורם ניתנה האפי שרות לבקר אצל מלי בכלא, ונערכה הק' לטת-סתרית לשיחה שערכו ביניהם. ההקלטה היתה חובבנית. כל אחד יכול היה לשמוע בה את אשר רצה, וחוקרי

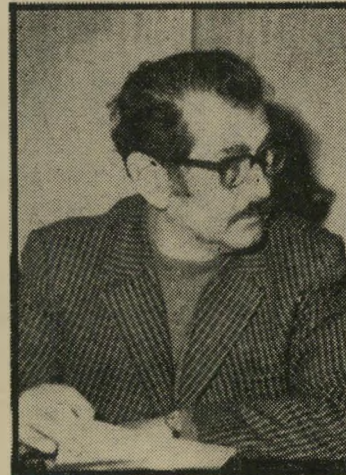
שירותי-הביטחון, יחד עם חוקרי צוות החקירה החדש — בראשותו של רב-פקד אברהם צמרת — רצו לשמוע בו מישפי טים המפליילים את יורם.

חקירה בכיוון אחר

ביכונסקי נעצר. תודות לטיפשותה של המישטרה ולהחלטה לא-חכמה של בית-המישפט, לאסור את פירסום עובי דת מעצרו של ביכונסקי, העפילה הפרשה לפיסגה חדשה בהתעניינותו של הציבור וקיבלה כיוון חדש: רצח על רקע פולי-טייביטחוני.

יורם ואביו הגרפיקאי, יורק ביכונסקי, הפכו שמיים וארץ — זה מתוך בית-המע' צר וזה מחוזה לו — כדי להביא לידיעת הציבור את עובדות מעצרו של יורם. ר' אומנם, החלטת בית המישפט על האיסול המוחלט לא עמדה. הפרץ נפרץ ועובדת מעצרו של ביכונסקי נודעה ברבים, פורי סמה בעיתונות על אפו ועל חמתו של בית-המישפט.

משך 45 ימים היה ביכונסקי לרוצחה של רחל הלר. חוקריו היו משוכנעים כי הוא הרוצח, וכי סופו להישבר. הציבור הרץ עליו את גורדינו, וגם העיתונות, הזהירה בדרך-כלל בהתבטאויותיה, כשלה פה-ושם, הגדיל לעשות ראש צוות-החקרי רה השני, אברהם צמרת, אשר אמר לאמו של ביכונסקי, בעת שנכחה באחד הדיני

השלישי

ראש צוות-החקירה השלישי שאול מר' קוס, אשר הצליח ללכוד את רוצחה של רחל הלר, להביאו לפני בית-המישפט.

נים להארכת מעצרו של בנה: "גברת בני כונסקי, אני מצטער, בנך הוא רוצח". ביכונסקי לא נשבר, המישטרה נאלצה לשחרר אותו מהמעצר, אולם לא הירפתה ממנו. משך שבועות ארוכים היה ביכונס' קי נתון למעקב צמוד של שוטרים, שכלל לא טרחו להסתיר את עצם המעקב, והטי רידו אותו ואת מישפחתו יומס-ולילה.

למישטרה היה ברור, בעיקבות הזעקה הציבורית שקמה אחרי שהתגלה כי מעצי רו של ביכונסקי היה מעצרי-שווא, כי עליה למצוא את רוצחה של רחל, ולעשות זאת במהירות. צמרת הודח מניהול החקירה, ומונה צוות-חקירה מיוחד שלישי, הפעם בראשותו של סגן-ניצב שאול מרקוס, אחד מחוקריה המעולים ביותר של מישי טרת ישראל.

ביכונסקי עצמו עדיין לא ויתר, וסירב לרדת מכותרות העיתונים. הוא איים לפרי סם ספר אשר יגלה את כל האמת על חקירתו, ואף החל מפרסם פרקים ראשו' נים ממנו בהמשכים בצהרון ידיעות אח' רונות. יותר משעניינו את הציבור חוויר תיו של ביכונסקי בבית-המעצר, עניינו אותו הפרטים הפיקנטים שביחסים בינו לבין הנרצחה, וביכונסקי הבין זאת.

הבינה זאת גם מישפחתה של רחל הלר, אשר באותה עת ראתה בביכונסקי את רוצח-בתה. המישפחה ערכה מסיבת-עיתוי נאים, שהובאה לתוך כל בית בישראל באמצעות מקלטי-הטלוויזיה, ובה יצאה כני גד ניסיונו של ביכונסקי להשחיר את שמה של רחל, לדיבריהם. ידיעות אחרות נות הבין מייד את כיוון דעת-הקהל, ש' ריחמה על מישפחת הלר, והפסיק את פיר' סום פירקי יומנו של ביכונסקי. ואם לא היה די בכך נשא ביכונסקי אשה, את אורלי יהל. אין ספק כי רבי

בוכה אחרונה

דליה, אחותה של רחל בבית-המישפט בחיפה, שם זרשה יחד עם אימה לתת בדידתו את חיי עמוס.

פקד צמרת היה השדכן שלהם. אורלי, צעירה נאה, בת לעורך-דין מפורסם, הכירה את ביכונסקי בבית-המישפט, ביום שבו שוחרר ממעצרו, ומאו עברה להת' גורר עימו — עד לנישואיהם. זידיייה האינטימיים של אורלי לעיתונות, אשר כללו גם גילויים על יחסו של יורם אל רחל הלר, עוררו שוב את הפרשה והקי פיצו אותה לשיא חדש.

צוות-החקירה של מרקוס החל חוקר את פרשת הרצח מתחילתה, כשהוא מתעלם מכיוון החקירה של צמרת. קודמו, לצוות היו שני כיוונים בתחילת דרכו. האחד: מיכתבים עלומים-שם שהגיעו למישטרה, ואשר בהם נרמזו כאילו כותבי-המיכתבים ידע פרטים על הרוצח. לאחר אמצעי חקירה עצומים הצליחה המישטרה לגלות את שולח המיכתבים: צעירה תל-אביבית חולת-לרות. התברר כי אין ממש מאחרי המידע ש' "הובטח" במיכתבים אלה.

הכיוון השני היה חקירת כל חשודי חנא חדד, שנחקרו על-ידו מהרשימה. בין אלה היה עמוס ברנס, צעיר מעכו אשר הכיר את רחל הלר ובילה איתה מיספר ערבים בתקופה שלפני הירצחה.

כאשר נעצר ברנס על-ידי הצוות הרא' שון, זה של חדד, הוא הצליח לשכנע את המישטרה באליביו שלו, ושוחרר כעבור כמה ימים.

למישטרה הגיעו שמועות על סטיות מסוימות אצל ברנס, בכל הקשור ביחסיו עם בנות המין היפה. ואמנם, כל מי ש' לעדינות ביחסו לנשים, שאצלן היתה לו הצלחה רבה, אך שמועות עיקשות טענו כי ברנס נהג לתקוף, לעיתים, נשים שבהן חשק.

ברנס נפל במלכודת

החלטת הציב לו מלכודת. שוטר לבושה אזרחית היותה את הפיתיון. ברנס לא עמד בניסיון, עקב אחר השו' טרת, ניסה לתקוף אותה ונעצר מייד על-ידי שוטרים במארב.

הפעם היתה המישטרה והירה מאד. ברנס הובא לפני שופט בנצרת, בביתו של השופט, והואשם בעבירה אחרת, שלא היתה קשורה כלל לרצח רחל הלר. צוות החקירה התמקם בתחנת המישטרה בזיכ' רוני-יעקב, הרחק מעיניהם הבלולות של העיתונאים.

רק אחרי שעמוס ברנס חתם על הודאה מפורטת, תיאר ושיחזר את כל מהלך פני-שחו עם רחל הלר באותו ערב, את הרצח עצמו ואת ניסיונות-הטישטוש שלו, יכול היה מרקוס לבשר בגאווה כי רוצחה של רחל הלר נתון בידיה של המישטרה. לפי עדותו במישטרה, היה לברנס מניע רציני ביותר לרצוח את רחל — מניע שהובן היטב על-ידי ידידיה-לשעבר. ברנס היה בטוח כי רחל תיענה לו, ותסכים לשכב איתה. הוא לקח את משאית הלייג'ו של אחיו, שמעון, ונסע עימה לפרדסים שליד חדרה. רחל ירדה מהמשאית והחלה להתעלס עימו על הקרקע, כשהיא מקרבת (המשך בעמוד 28)